

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558706864/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

forebygge alle farlige Følger, som Tiden, Stedet og Drengens levende Indbildningskraft kunde medføre, besluttede han, hemmelig at blive der i Nærheden, og forlod kun Capellet for ubemærket, gennem en Sidsdør fra Sacristiet, at vende tilbage og skjule sig i den mørke Korsgang, hvorfra han, ved Skinnet af Lygten paa Gravstenen og den nylig opstaaede Maane, kunde bemærke enhver af den unge Helts Bevægelser.

Han saae nu da ogsaa i sit Skjul hvorledes Drengen trolig gik op og ned ved Alteret med det store Sværd i Haanden; men naar Maanen undertiden mellem de flyvende Skyer pludselig skinnede ind gennem de smaa Ruder og oplyste de udskaarne Billeder paa Gravmælerne, eller naar Trækvinden i de øde Hvælvinger bevægede de gamle Faner under Loftet, da saae Saxo, ikke uden Frygt, hvorledes Drengen stirtede ængstelig omkring sig, men da saae han ogsaa med inderlig Glæde hvorledes hans fromme Lærling knælede og bad, til han atter fik Mod og begyndte sin Vandring som før.

»Ret saa, Carl!» – tænkte den Gamle, og uden at vide det, gav han som sædvanlig Tanken Lyd.

Forbauset hørte Drengen sit Navn nævnes uden at kunne øine hvor den Røst kom fra, som syntes at ville styrke og opmuntre ham, men dog opfyldte ham med en inderlig Rædsel. Vei bævende hele hans Legeme ved den Forestilling, at han her var ene i Natten mellem Gravene og maaskce omgivet af de døde Heltes usynlige Aander; men at de meente ham det vel, troede han dog vist at have fornummet paa den venlige Stemme.

Iøvrigt faldt Fader Saxo selv i underlige Tanker. Stedet og Tiden virkede ogsaa med en uimodstaaelig Magt paa ham, og det var ham i hans vaagne Drømme, som han saae sin hienfarne Ven den store Absalon reise sig af sin Grav og træde for Alteret i biskoppelig Ornat, med Krumstaven og Monstransen i de ærværdige Hænder, og lyse Velsignelsen over Land og Folk, saaledes som han saa ofte havde set og hørt ham i levende Live. »Herren være med Eder!» syntes han endelig tydelig at høre udsjunget paa Latin med Absalons mægtige Stemme, og han knælede ubevidst selv og sang paa Latin med sagte Røst, dog saa høit, at Carl tydelig kunde høre det: «Og med din Aand!»

Da reiste Haarene sig af Forfærdelse paa Carls Hoved, han tabte Sværdet af Haanden og vilde flye; men det var ham som hans Fødder

groede fast til Gulvet og han blev staaende ubevægelig; thi Sværdet havde i Faldet omkastet Lygten og uds lukket Lyset. Det var et Øieblik bælmørkt omkring ham, og ved Maaneskinnet, som pludselig fremlyste, saae han nu tydelig, at en hoi hvid Skikkelse bevægede sig fra den mørke Korsgang imod ham. Han ravede forfærdet tilbage og holdt sig ved den udskaarne Engel i Chorsderen for ikke at styrte til Jorden.

Den hvide Skikkelse var Saxo i Cistercienserkappen; ved Larmen af det faldende Sværd var han opvakt af sine Drømme, og nærmede sig nu for at tage Carl hjem med sig og befrie baade ham og sig selv fra den sjæleangribende Nattevagt.

»Kom, min Søn! – sagde han – det er Nok; du har trolig vaaget og bedet og mere stolet paa den almægtige Guds Kraft, end paa dig selv. Tag nu Vaabnene og følg mig! det er over Midnat.»

Carl kjendte sin faderlige Lærer og styrtede sig glad i hans Arme: »Gud skee Lov, du kom, gode Fader! – sagde han og drog Veiret frit igjen – det er dog ikke saa let, som jeg troede, at holde Vaabenvagt, og af mit Mod skal jeg ikke en andengang prale; jeg havde gjerne lobet min Vei før, men jeg kunde ikke røre en Fod.»

»Hvad frygtede du da for? Søn! – spurgte Saxo rolig, men med høitidelig Alvor, og hans ærværdige Ansigt var blegt som en Dødnings – her i Guds hellige Huus og med gudfrygtige Tanker kunne jo dog kun gode Aander være os nær, og for dem behøve vi aldrig at frygte.»

»Det syntes mig ogsaa – svarede Drengen og klyngede sig tættere op til ham – men jeg blev dog saa bange, for mig syntes, de Døde knælede rundt omkring her og holdt Messe.»

»Jeg troede ogsaa at see en kjær Henfaren – svarede Saxo med sagte Røst, medens hans Blik endnu dvælede ved Alteret – men jeg frygtede ikke; thi jeg hørte min salge Herres Stemme, som velsignede mig og kaldte mig til sig, og visselig, det bæres mig for, at han ikke har kaldet mig forgyvet. Maaskee have vi begge drømt – tilføiede han – men Drømme kunne ogsaa komme fra Herren.»

Som han sagde dette, susede det underligt over hans Hoved, og de gamle Faner bevægede sig over Absalons Grav.

Tause, gik nu Saxo og hans Lærling ud af Capellet; Drengen bar Sjøldet; og Sværdet, og Saxo den uds lukte Lygte. Begge vare de besynderlig høitideligt stemte og ligesom indviede af høiere Væsner til